

Ὁ μὴ πεταλωμένος, ἐπὶ ὑποζυγίων ἐνθ' ἄν.: **Αλογο-μουλάρι ἀπετάλωτο σύννηθ.* || Γνωμ. **Απετάλωτο τὸ ζῷον, ἀναποδιά 'ς τὸ δρόμο Λεξ. Δημοτ. (λ. ἀναποδιά).* Συνών. *ἀκαλίγωτος 2.*

ἄπειρος ἐπίθ. Λεξ. Πρω.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. *ἄπειρος.*

Ὁ μὴ ἔχων πέτρας, ἐπὶ τόπου: **Ἀπειρο χωράφι.* Συνών. *ἀπέτρωτος 2.*

ἀπέτρωτος ἐπίθ. πολλαχ. *ἀπέτρωτο τό, Πελοπ. (Γορτυν.) ἀπέτρουτον Ἡπ.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πετρωτός.*

1) Ὁ μὴ καλυφθεὶς, ὁ μὴ καταπλακωθεὶς διὰ πετρῶν, ὁ μὴ πετρωμένος πολλαχ. β) Ὁ μὴ στερεωθεὶς διὰ πετρῶν πολλαχ.: **Ἀπέτρωτα κεραμίδια.* 2) Ὁ μὴ ἔχων πέτρας, ἐπὶ τόπου Θήρ. Σύμ.: *Βουνὰ ἀπέτρωτα Θήρ.* Συνών. *ἄπειρος.* β) Οὐδ. οὐσ., τόπος ὅπου ἐλλείπουν πέτραι Ἡπ. Πελοπ. (Γορτυν.): **Ἄσμ.*

Κάλλιο νὰ φάῃ τὰ νύχια του, τὰ νυχιοπόδαρά του,

παρὰ νὰ φάῃ τὴν πέριδικα τὴν ἀηδονολαλοῦσα,

ποῦ κάνει ἀβγά 'ς τ' ἀπέτρωτα, βγάνει πουλλὰ 'ς τὰ πλάγια (μοιρολ.) Γορτυν.

Πιτρίτ' ἀπὸν τ' ἀπέτρουτα κὶ σταυραστὲ π' τοὺς κάμπους Ἡπ.

ἀπέτσωτος ἐπίθ. Πελοπ. (Κορινθ. Μεσσ. κ. ἄ.) κ. ἄ. *ἀπέτσουντους* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **πετσωτός < πετσωώ.*

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐτέθη κάττυμα, ὁ μὴ πετσωμένος, ἐπὶ ὑποδημάτων ἐνθ' ἄν.: **Ἀπέτσωτα παπούτσια* Κορινθ. Μεσσ. κ. ἄ. Συνών. *ἀμετξεσόλγαστος, ἀσόλγαστος.*

ἀπενυθείας ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπ' *εὐθείας.*

Εὐθέως, κατ' εὐθειαν, ἀμέσως: **Ἦρθε ἀπενυθείας 'ς ἐμένα - πῆγε ἀπενυθείας 'ς τὸ δάσκαλο. Μοῦ τὸ εἶπε - σοῦ τὸ ἔστειλε ἀπενυθείας.*

***ἀπενυκαίρῃω**, ἀποφκαιρέζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *εὐκαίρῃω*, παρ' ὁ καὶ **φκαιρέζω.*

Ἐκκενώνω τι τελείως: *Γιάδα δὲ δ' ἀποφκαιρέζεις τ' ἀσκή;* Συνών. *ἀπενυκαίρωνω 1.*

***ἀπενυκαίρος** ἐπίθ. **πόφτθαιρος* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐκαίρος.*

1) Κενός. Συνών. *ἀγέμιστος 1, ἀγέμωτος, ἀδεια-νός 2, ἀδειᾶτος 2, ἀδειος 2, εὐκαίρος.* 2) Ὡς οὐσ., πορδή. 3) Μάταιος, ἐπὶ ἀνθρώπου. Συνών. *φαντασμένος* (ιδ. *φαντάζω*).

ἀπενυκαίρωμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπενυκαίρωνω.*

Τὸ νὰ ἀδειάζῃ τις τὸ ὑποκάτω πράγματός τινος καὶ νὰ διαταράσῃ τὴν ἰσορροπίαν του, ὥστε νὰ πύπτῃ.

ἀπενυκαίρωνω Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.) *ἀποφκαιρώνω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀποφτθαιρώνω* Κύπρ. **ποφτθαιρώνω* Κύπρ. Μέσ. *ἀπενυκαίρουμαι* Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *εὐκαίρωνω.*

1) Ἐκκενώνω τι τελείως, Κύπρ.: **Εποφτθαίρωνεν τὸ πιθάριν.* || Φρ. **Ὁ ἄρρωστος ἐποφτθαίρωνεν πολλὰ* (ἐξηντλήθη, ἰσχνάνθη). Καὶ ἀμτβ. ἐκκενώνομαι: Φρ. *Εἶπα τοῦ τα τῷ ἀποφτθαίρων-ν' ἢ κοιλιὰ μου τῶρα.* Συνών. **ἀπενυκαίρέζω.*

β) Περαιτώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): **Ὁ,τι κ' ἐποφκαίρωσα*

τὴν ρόκκα κ' εἶχα σκοπὸ νὰ πέσω, μὲ δύχασαι βερεριστᾶδες (μόλις ἐτελείωνα τὴν ἐργασίαν τῆς ρόκκας. *βερεριστῆς* = ἐπισκέπτης τῆς ἐσπέρας διὰ βεγγέραν). 2) Χαλῶ τὴν ἰσορροπίαν τινὸς ἀφαιρῶν τὸ στηρίγμα ἐφ' οὗ ἵσταται καὶ προκαλῶν πτώσιν αὐτοῦ Πόντ.: **Ἐπενυκαίρωσε με κ' ἐρροῦξα* (ἔπεσα). Καὶ μέσ. καταπίπτω χάνων τὴν ἰσορροπίαν μου Πόντ. (Κοτύωρ.): **Ἐπενυκαίρωθα κ' ἐρροῦξα.* **Ἐκόπε τὸ σκοινὶ κ' ἕνας ἄσκημα ἐπενυκαίρωθα!* (κόπηκε τὸ σκοινὶ κ' ἔτσι ἄσκημα κατέπεσα ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν μου!). 3) Μέσ. μεταφ. χάνω τὴν διανοητικὴν ἰσορροπίαν μου, σφάλλομαι εἰς τοὺς συλλογισμούς μου Πόντ. (Χαλδ.): **Ἐπενυκαίρωθα καὶ εἶπα αἶκον λόγον* (τοιούτον λόγον, ἥτοι μοῦ ἐξέφυγε τέτοιος λόγος).

***ἀπενυχαρίστητος** ἐπίθ. **ποφκαρίστητος* Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. **εὐχαριστητός < εὐχαριστῶ*, παρ' ὁ καὶ **φκαριστῶ.*

Ὁ μὴ μένων εὐχαριστημένος ἐκ τῶν περιποιήσεων ἄλλου: *Εἶντα νὰ τοῦ κάμω; ἔφυνεν ποφκαρίστητος.* Συνών. *ἀπενυχαρίστητος 1, ἀπενυχαρίστος 1.*

ἀπεφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀπιφτους* ὁ, Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *πέφτω.*

Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ πέσῃ που: Φρ. **Ἡ-ῖ-ἄρρου-στους ἔχ' δὸν ἄθιτον κὶ δὸν ἀπιφτον* (δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν, ὅπως καὶ ἂν πλαγιάσῃ. *ἄθιτους* = τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ τεθῇ που). Πβ. *ἄθετος.*

ἀπεχτηθίζω Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀπεχτηθίς.*

Μανθάνω ἢ λέγω ἀπὸ μνήμης: **Κ' ἐπόρεσα ν' ἀπεχτηθίζω τὸ μάθεμά μ'.* Συνών. *ἀποστηθίζω, ἐχτηθίζω, ξεστηθίζω.*

ἀπεχτηθίς ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ἐχτηθίς.*

Ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης ἐνθ' ἄν.: **Εμαθα ἀπεχτηθίς τὸ τροπάδ' (τροπάριον) Τραπ. Ἐξέρ' ἀπεχτηθίς τὸ μάθεμα ν' ἄν.* Χαλδ. Συνών. *ἀπέξω Α 1 γ, ἐχτήθῃ, ἐχτηθίς, ξεστηθῃ.*

ἀπέχτρεια ἡ, Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀπέχθεια* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. *ἐχθρα*, παρ' ὁ καὶ *ἐχτρα.*

Ἡ ἐχθρα, τὸ μῖσος: **Ἐχουν ἀπέχτρεια, δὲ μιλῶνται.*

ἀπέχω λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Αἰγίν. Θράκ. (Περίστασ. κ. ἄ.) Κάρπ. Κίμωλ. Πελοπ. (Λακων. Μάναρ. Τριφυλ. κ. ἄ.) κ. ἄ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,347 *ἀπέχουν* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. Σκόπ. Τσακων. κ. ἄ. *πέχουν* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. *ἀπέχω.*

1) Εὐρίσκομαι μακρὰν ἀπὸ τινος σημείου ἢ πράγματος λόγ. σύννηθ.: *Τὸ χωρὶς ἀπέχει δυὸ ὥρες. Τὸ σπῖτι του ἀπέχει δέκα βήματα ἀπεδῶ.* 2) Κρατῶ ἐμαυτὸν μακρὰν ἀπὸ τινος, δὲν ἀναμειγνύομαι εἰς τι λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Αἰγίν. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν. Περίστασ.) Κάρπ. Πελοπ. (Λακων. Μάναρ.) Σίφν. Τσακων. κ. ἄ.: **Ἀπέχω ἀπὸ τῆ συζήτησι - ἀπὸ τέτοιες δουλειᾶς λόγ. σύννηθ. Θέλετε τον; πάρτε τον, ἐγὼ ἀπέχω* (περὶ γαμβροῦ) Σίφν. **Ἀπέχ' τε σεις ἀπ' αὐτὰ Περίστασ.* || Φρ. **Ἀπεχέ με* (ὑποχώρει, φύγε. Ἡ φρ. λέγεται ὑπὸ διαπληκτιζομένων) Κάρπ. **Ἀπεχέ με, ξετυλίξου με* (ἐπὶ ἀποστροφῆς) αὐτόθ. || Γνωμ. **Ἀπεχε ν' ἀπέχουν κ' οἱ ἄλλοι* ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. **Ἀπεχε ἀπ' τὴν κακὴ τὴν ὥρα νὰ ζήσης*

χίλια χρόνια (ἀναγκαῖον εἰς κακὰς περιστάσεις νὰ προφυλασσώμεθα) Αἴγιν.

Ἀπὸ χωριάτη ἀπεχε, φίλο νὰ μὴ τὸν πιάσης
ἀγν. τόπ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ μέ, πουλλί, ν' ἀπέχης, | γιατί διάφορο δὲν ἔχεις
Μάναρ. β) Ἀποφεύγω Αἴγιν. Κάμπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.:
'Εγὼ ἀπέχω τέτοιες ὀμιλίες, οὔτε θέλω νὰ τοῖ 'γροικῶ Κίμωλ.
|| Γνωμ. Βλέποντας καὶ ἀπέχοντας (πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις
τὸ κακὸν παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Κὶ ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ δεῖνα ν' ἀπέχης,
ἀπεχέ τους, ἀπεχέ τους, ἀπεχέ τους
(ἐξ ἐπφδ.) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑλαίν. γυναικ. στ. 630 (ἐκδ.
ΚΚrumbacher) «ἐδῶ σε ἀπέχω». 3) Μετβ. ἀπομακρύνω
Κάμπ.: Γνωμ. Ἀπὸ τὸν βουὸν ποταμὸν ἀπεχε τὰ ροῦχα σου
(βουὸς = βουβός. Συνών. γνωμ. τὸ σιγανὸ ποτάμι
νὰ φοβᾶσαι).

ἀπηγανεύα ἡ, (I) Κρήτ. πηγανεύα ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 196
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος, παρ' ὃ καὶ πήγανος, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εἶα. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς τύπ.
καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀπήγανος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Πηγανεύα
Χίος Πηγανεύα Κύπρ. Ἀπηγανές Ἄνδρ. Ἀπηγανές Κάμπ.

ἀπηγανεύα ἡ, (II) ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 240.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εἶα.
Ἡ ὁσμὴ τοῦ πηγάνου. Συνών. ἀπηγανίλα I.

ἀπηγάνι τό, ἀμάρτ. πηγάνι ΠΓεννάδ. 853 πείανι
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος, παρ' ὃ καὶ πήγανος καὶ
πέανος.

Ἀπήγανος, ὁ ἰδ.

ἀπηγανίλα ἡ, ἐνιαχ. ἀπουγανίλα Μέγαρ. ἀπηγανί-
λας ὁ, Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ ἀπηγάνου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπη-
γανεύα (II). 2) Καθόλου, πᾶσα ὁσμὴ ὁμοιάζουσα πρὸς
τὴν τοῦ ἀπηγάνου Μέγαρ.: 'Δά ἀπουγανίλα εἶναι τοῖνυ ποῦ
ἐρχεται; ('δά = εἶντα, τί) Μέγαρ.

ἀπηγανόλαδο τό, ἀμάρτ. πηγανόλαδο Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπήγανος καὶ λάδι.

Ἐλαιον ἐκ πηγάνου, πηγανέλαιον.

ἀπήγανος ὁ, πήγανο τό, Πελοπν. πήγανον Κύπρ.
πήγανο Κύπρ. — ΠΓεννάδ. 853 ἀπήγανο Κρήτ. (καὶ ἀπήγανος)
Λέρ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπήγανε Τσα-
κων. πήγανος Κέρκ. Κεφαλλ. (καὶ ἀπήγανος) Πελοπν. (Μεσ-
καὶ ἀπήγανος) — ΠΓεννάδ. 853 μπάγανος Κύπρ. πείανος
Μεγίστ. ἀπήγανος κοιν. ἀπήγανους βόρ. ἰδιώμ. ἀπ' γ' ἄνος
Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπήγανος Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Σύμ. ἀπήγαν-
τους Ἡπ. (Κούρεντ.) ἀπήγανας Κύθν. ἀπούγανος Μέγαρ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. πήγανον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.
Τὸ ἀ- προθετικόν, κατὰ δὲ τὸν ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν
24 (1912) 27 εἰσηλθε παρετυμολογικῶς ἢ πρόθ. ἀπό.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ρυτωδῶν (rutaceae)

1) Τοῦ γένους τῆς ρυτῆς α) Ρυτὴ ἢ βαρύσομος (ruta
graveolens), τὸ ἀρχαῖον πήγανον τὸ ἡμερον ἢ κηπευτόν,
ἀρτυματικὸν ἐνθ' ἄν. β) Τὸ ἀγριοπήγανον ρυτὴ ἢ ὄρεινὴ
(ruta montana) ἐνθ' ἄν. γ) Ρυτὴ ἢ Χαλέπειος (r. Chale-
pensis) ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἀγριοπήγανον πήγανον ἢ Ἀρμαλα
(reganum Harmala) Κύπρ. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶναι βότανα
βαρύσομα κατὰ τῶν ἐξανθημάτων ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ξωρκι-

σμένος νὰ 'ναι μὲ τὸν ἀπήγανο! (ἀρά). Σ' ἐξορκίζω ἢ σ' ἐξώρ-
κισα μὲ τὸν ἀπήγανο (ἀποτρέπω κακὸν τι προσερχόμενον ἐκ
σοῦ διὰ τοῦ ἀπηγάνου ἤτοι διὰ τῆς ὁσμῆς αὐτοῦ). Πήγανο νὰ
πίνης! (ἀρά) κοιν. Φιοῦ σας, φιοῦ σας, σκόρδα καὶ ἀπήγανος!
"Οποῖος οἷς σιτραβοκοιτάξῃ, τὸ μάτι του νὰ χυθῇ! Γ' Ἀθάν.
Πρῶσιν. κατέλλ. 57.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπήγανος Ἄνδρ.
Πήγανος Κάμπ. Πήγανο Σύρ. Ἀπήγαν Σύν. [**]

ἀπηγανόσπορος ὁ, ἀμάρτ. πηγανόσπορος Λεξ. Περίδ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπήγανος καὶ σπόρος. Παρὰ Σομ.
τύπ. ἀπηγανόσπορον.

Ὁ σπόρος τοῦ ἀπηγάνου.

ἀπηδας ὁ, Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπηδῶ, δι' ὃ ἰδ. πηδῶ.

Σκώληξ βλάπτων ἰδίως τὰς ἐλαίας: Ὁ ἀπηδας μοῦ
χάλασεν τὴν ἐλαίαν.

ἀπήδητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπήδ' τους πολλαχ. βορ.
ἰδιώμ. ἀπήδητος Κρήτ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. ἀπήδητος Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ.
Δημητρ. ἀπήδ' τους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πηδητός.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ πηδήσῃ, ὁ μὴ
δι' ἄλματος διαβαθεῖς ἢ διαβατὸς πολλαχ.: Πλατὸν ἀλλάκι,
ἀπήδητο Λεξ. Δημητρ. Ἀπήδ' του τοῦ 'χα αὐτὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

2) Μεταφ. ὁ μὴ ὑποστὰς ὀχείαν, ἀνόχευτος ἐπὶ αἰγῶν καὶ
προβάτων Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σάμ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπήδητη κατσίκα Λεξ. Πρω. Ἐμ' νι
ἀπήδ' του τοῦ κατσίκ' Σάμ. Ἐφέτος ἔμεινεν ἡ προβατῖνα ἀπή-
δηχτη Χίος. Συνών. ἀβάτευτος I, ἀμαρκαλίστος.

3) Ἐνεργ. ὁ μὴ πηδήσας Ἡπ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

ἀπηδούλλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπ' δούλλιστους Ἡπ.
(Ἰωάνν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πηδουλλιστός
< *πηδοῦλλιστός.

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχουν πηδούλλια,
ὁ μὴ ἔχων πηδούλλια (μικροὺς σκώληκας τοῦ τυροῦ),
ἐπὶ τυροῦ: Ἀπ' δούλλιστου τυρί.

ἀπήλυστος ἐπίθ. Ἄνδρ. ἀδήλυστος Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πηλυστός < πη-
λυστός.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἡ στέγη δὲν ἐκαλύφθη διὰ πηλοῦ,
χωμάτων, ἐπὶ δώματος οἰκίας: Ἀπήλυστο σπίτι. Συνών.
ἄδορος, ἀδόρωτος.

ἀπηφανάκι τό, ἀμάρτ. ἀπηφανάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπήφανος.

Μικρὸς ἀπήφανος: Μοῦ δωσε ἓνα ἀπηφανάτσι ν' ἀνά-
ψου τὴ φωτιά.

ἀπηφανερὸ τό, Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήφανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερὸ.

Τόπος ὅπου φύονται πολλοὶ ἀπήφανοι. Συνών.
στοιβερό.

ἀπήφανος ὁ, Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἀφάνα. Εἰς τὴν
σύνθεσιν ἐπέδρασαν τὰ ἀπὸ ἀπη- οὐσ. τὰ ἐκ ρηματικῶν
τύπων προελθόντων ἐξ ἱστορικῶν χρόνων.

Ἀκανθώδης θάμνος χρησιμοποιοῦμενος ἰδίᾳ ὡς προσ-
ἀναμμα ἐνθ' ἄν.: Ἡμετε γι' ἀπηφάνους τσαὶ γεμίκανε τὰ

